

Címet adjak, az irodalmi berkek műfajain belül, s általuk illenék címet adnom (ha már), ami jól kifejezi, vagy éppen ellenkezőleg, de a nagybetűs Beazonosíthatatlan Birkás Bálint szíve szerint név nélkül maradt volna, jobb híján így törleszt, cím nélkül

– önkényesen kiragadott részletek az önkényesen megírt (eredetileg *A halálarcú leányka és a tehénszar esete* című) fiktív és egyéb elemekben szegényes meséből –

„mutasd a faszod és megmondom ki vagy”

(J. A.)

1 (automatikus írás)

kicsi fiúk egy alkalommal őseimmel karöltve szép szál fűtyiket sorjáztatva és fenyegetőzik a mama hogy lenyiszálja mind hogy minek teremtette oldalbordámból egy álomból soha rosszabbat nem kívántam kihánytam egy nyulat és sajgott férges arcú kukacok másztak ki a parafatáblából és nem ordibálnak már a patkányok a romba dőlt falban faluban Hatiny-i máglyán úgy szólott a vietnámi mahájána szerzetes hogy

vége

tényleg

révbe

értem

rímadta *deus ex machina* sántítva a Sion-hegy alatt szifilisz pszichózisban mától csöndben ülök és sírok

3 (távoli pontról)

Egy régi, kevésbé tanulságos álmom (2024. június 19.): Putyin felakasztja az egész családom (engem is) és egy terhes nőt egy lángoló, fekete mező közepén. A terhes nőből, miközben lóg az akasztófán, kipottyan a magzat, és a köldökzsinóron az is lógni kezd. Mindezt egy távoli pontról figyelem.

2 (potenciális rosszakaróim, avagy a járókelők arca)

Mikor kiléptem a vaskapun a Király utcára, azonnal megcsapta az orromat a kellemetlen hűgyszag. Azt hiszem, egy kis szarszag is keveredett bele. Mindenesetre illően megtette a szokványos benyomását rám, elindultam az egyetem felé. Hazudnék, ha azt mondanám, nem figyeltem a járókelők arcát, és nem láttam beléjük semmi gonoszt. Mindenki potenciális rosszakaróm lehet – egy csöves, egy strici, egy kurva meg az a kecskeszakállas bőrzakós az aktatáskájával, aki jószerint a hét minden napján, egész áldó nap az egyetem melletti, eget és földet visszatükröző felhőkarcoló előtt áll. Mit akarhat és kitől?

Ilyen, és ehhez hasonló gondolatok jártak a fejemben, mikor úticéломhoz érkeztem, kivettem a fülest, amiből eddig a *Gorillaz Demon Days*-e szólt, és a következők jutottak el a tudatomig egy éppen véget érő szóváltás ép, egész foszlányaiból: “Semmi értelme az életednek Lacika! Na jó legyél!” Nagyot derültem.

3 *(senkinek a lánya)*

Erzsike anyukája gyerekkora óta megállás nélkül húzta az igát. Főzött, takarított, szabott, varrogatott, gondozta a cserjést, a tyúkokat, egy tehenet – különösen nagy gondja volt teljes életterére. Mikor végül a talpától a feje tetejéig megkérgesült (különösen a keze és a szíve), leszállt neki egy angyal, és azt mondta, teljesíti egy kívánságát. Erzsike anyukája (dédanyám) azt kívánta, bár megtalálná Erzsike a helyét a világban. Tudta, az ő Ritukája magától is meg tud állni a lábán, de a szegény lánya... Nem is a lánya. Senkinek. (A Rituka az ő lánya.) Feltéve, hogy ez megtörtént. S, ha nem? Addig se kell utána járni.

5 *(automatikus írás 2)*

nyakasok tölgyek uramlányok szégyenlősök NAPLEVENTE ódzkodik beballagni a
jelentéskapun de végül erőt vesz magán és
nem mint a másik az a részeges
vén
fráter
pedig direkt akkorára nyitottam ő is áttátoroghasson valahogy
de csak elé okád az istenadta
mi oka rá
a kocsmból jön megint

hogy miért becézik ISTENNEK ott is a fene tudja
a falra festett ördög
a lírai én a BIRKÁS BÁLINT még ő se aki írja félálomban (egy fenét!)
soha éberebben SOHA ÉBEREBBEN soha nem voltam még ennyire BIRKÁS BÁLINT és az
ISTEN soha nem volt még ilyen hullarészeg hogy a sárgaföldön a padkán hajtsa le büztől
sikamló feketefehér szakállát most mit csináljak vele komolyan
én aztán semmit eleget babusgattam most már segítsen magán ha akar

8 (tébolygás a kampuszon)

Beléptem az egyetem A épületébe, és az alagsori WC-nek vettem az irányt. Csak pisiltem (kakiltam, egyre megy, hazugság az egész), csak előtte a piszoárba köptem a rágóm, hogy legyen mit célozni és legyen hogyan megdolgozni a pénzükért a takarító néniknek. A szappanadagoló szokás szerint üres volt. Úgy döntöttem lifttel megyek vissza a földszintre (habár a negyediken lesz az első előadásom, de addig még van háromnegyed órámm), noha ki volt írva, hogy csak mozgássérültek és egyetemi dolgozók használhatják, meg:

*Hogyha lehet, ne járj liften,
Inkább lépcsőn – üdén, fitten!*

Kb. öt percet vártam rá, benne – halljatok csodát – egy tisztító- és takarítószerek garmadájával felszerelt takarító néni fogadott, aki flegmán arrébb taszigált, pedig igazán egy egyetemistához illő, udvarias köszöntéssel próbáltam elfedni örökös büntudatom és szégyenérzetem. Fátylat rá. Megnyomtam a nulladik szintet jelző gombot, majd fél perc múltán, bohókás hangulatomban rátenyereltem a csengőre. Nem működött. Habár döcögve, de nagyobb földindulás nélkül, megérkeztem a nulladik szintre. Hirtelen rám tört a szokásos közönyérzet, de nem adtam meg magam olyan könnyen, elindultam a *Coca-Cola* automatához. A napfényes folyosón egy ~~egényasszonyba hajléktalanba~~ számomra igencsak kedves tanárba botlottam, aki az *Esztétikai szövegek olvasása – Derrida: A hang és a fenomén* című kurzust tartja keddenként.

– Jó reggelt kívánok!

– Jó reggelt!

„Ami a szellemi kapcsolatot legelőször is lehetővé, a szavakat egymáshoz fűző beszédet pedig beszéddé teszi, az az egymással kapcsolatban lévő személyek összetartozó fizikai és pszichikai

élményei közötti korrelációban rejlik, ami a beszéd fizikai oldalán keresztül közvetítődik”¹ – tanultuk múlt héten. „Abrakadabra”: az nem kifejezés (tanultuk később), elvileg, előadásmódja mégis elvarázsolt, ahogy feltette az érthetetlen kérdést, hogy voltaképpen van-e a szónak jelentése vagy nincs – felállt, és válaszra várva, eltökélten járkált a padok között. Hatással volt rám a járkálása. Beszélt hozzám. Mi (hallgatók) kussban ücsörögtünk. Egy idő után feladta a várakozást, megválaszolta magának. Mit sem értve távoztunk az óráról, de én azért titokban lelkendeztem magamban, hogy micsoda élményben részesültem.

Az automatából vettem egy mentes vizet (*Natur aqua*), amiben ki tudja milyen vegyi anyagok úszkálhattak, majd átmentem a főépületbe, azon belül is a Központi Olvasóterembe.

Ennek a könyvtárnak a csendje általában a hangzavar hiányának szokta köszönni a létét, de ezúttal olyasféle suttyogó sutyorgás ütötte meg a fülem – miután leültem egy sarokba – ami különösen érzékenyen érintett. Olyan volt, mintha valaki pokoli halkán, mondhatni alattomosan szteptáncolt volna a szemem előtt, csak éppen nem láttam senkit – csupán néhány hézagot a könyvespolcon. Talán ők a bűnösök – gondoltam. Önmagukon és önmagukban kattogó és kopogó könyvespolcok egy könyvtárban! *Már olvasni sem lehet ezen a mocskos lepratelepen?* Sértetlen bambultam a szögletes résekbe (amiket a láthatatlan szteptáncos mintha már-már örvényleni tanított volna), majd feleszméltem: mindjárt kezdődik az óra. Semmiképp a legrövidebb út: mondjuk googol pont közt – a fél várost megkerülve, pár metrón, *shitpostokat* és felkapott zenéket pörgetve (kizárólag iróniából), lépcsőfokokat megmászva, elértem a negyedik emeletig, és az előadóterem küszöbét átlépve, rám jött a szarhatnék.

9 (*„A végzetcsereje kissé érzékeny növény, ezért még a legkörültekintőbb gondozás mellett is felkopaszodhatnak az ágai. Ekkor vágjunk róla dugványnak ép hajtáscsúcsokat, így gondoskodhatunk utánpótlásról. Egyébként lehetőleg tavasszal és nyáron metszük meg, nyessük hajtásaikat. A magas növésű végzetcsereje-fajok ideális télikerti növények.”* Forrás: Wikipédia)

Hol volt, ~~hol nem volt~~ (ideje lenne már eldönteni), volt egyszer egy leányka, akinek az arcán a halál, akár valami átható, organikus, fehér púder terült szét. Jóllehet a kislány élt. Szép volt és

¹ Edmund Husserl: *Logikai vizsgálódások I. Kifejezés és jelentés* (ford. Simon Attila, Seregi Tamás, Ullmann Tamás) forrás: <http://www.cirkart.hu/2017/01/05/logikai-vizgalodasok-i-kifejezes-es-jelentes/>

aranyos. Az volt a neve, Erzsébet. Sorsfán született, amely kis falun – halljatok csudát! – egyetlenegy növény termett, a végzetcserje. Másik nevén: sorsfa. Ha fantáziában nem is volt dús ez a falucska, sorsfában bizonyosan. Folyvást ontotta illatát mindenütt, hogy az ott élők megbolondultak bele. Szóval itt tengette életét Erzsike.

- De ez nem történt meg.
- Micsoda? Még el se...
- Semmi. Azt hittem már én jövök.
- Miben? Mégis mikor? Hova? Kicsoda is?

Szóval itt tengette életét Erzsike. A végzetcserjék között. Erzsike sorsa persze előre meg volt írva, bele is dőglött. Háromszor is. De ez nem az a történet. Az üvegkoporsó már rég ripityára tört, és Erzsike gyermek maradt, ha ugyan meg nem öregedett, s az ő nagy becsben tartott arca – a színtiszta halált mindörökre elfátyolozván – kérges nem lett.

A széparcú leány mindennapi sétáját tette éppen a cserjésben, amikor is egy ifjú tehénpásztorba botlott. A tehénpásztor olyannyira beindult a kislány látványától, hogy fogta és megerőszakolta. Erzsike úgy üvöltött, mint a csuda, de senki meg nem hallotta. A tehénganáj elviselhetetlen szaga a semmiből, alattomosan sikamlotta körül a két testet – orrból orrba, a sorsfák erőteljes illatával keveredve, igencsak keserű szájízt hagyott maga után. Belengte Sorsfát. Azt az utcányi helységet. A tehénpásztor töcskölte Erzsit, aki sírva visongott, az égbolt szarszagot árasztott, a faluban a húsvétot ünnepelték – imádkoztak a zártosztályon.

Kilenc hónap múlva megszületett anyám, leánykori nevén Réffy Rita. Józan paraszti ésszel fel nem fogható, hogyan történhetett ez meg.

10 *(krisztus második eljövetele)*

Először keress egy a gyönyörnél is szebb kicsiny, sajjó pontot, s érezd át teljes valóddal! Foglalkoztasd problémáid, s észre fogod venni a Nap mindig is sütött, nincs miért örvendezni. Nézd, ahogy az évszakok váltakoznak, ugye milyen érdekes, ne törődj vele, de tartsd észben – változtass irányt, teret és időt nélkülözve megleled örömed, nem valamiben, ez már maga a szó, amire más szavakat aggasztanak, te ne aggass! Kapard le magadról a ragacsos távlatokat, olyan messze nézz, hogy a fekete pont maradjon a tükörben: a szemed feketéje – homályos és

ismeretlen, ne ismerd meg önmagad! Maradj jövevény magadnak, mutatkozz be ezredjére is! Használd el magad felbontás után két napon belül úgyis megújulsz, merj unatkozni, vagy csak tapassz a füledhez egy WC-papír gurigát, s halld ahogy a morajló csatorna végre a végtelen tengerbe zúg.

13 *(sorsfai mindennapok)*

Rita odavolt a Mamájáért. Bármiben szívesen segítette, soha nem kellett neki kétszer szólni. Gyermekkora óta része volt a hétköznapi körforgásnak, a falusi életnek – örömmel teli kislány volt. Gyakran imádkoztak együtt az aprócska kápolnában, ami Kádár-kockájuk közvetlen szomszédságában volt, pár lépésnyire. Rita (a Mama utasítására) nem nagyon merészkedett a falu ezen picike területénél kijjebb, az iskoláig oda és vissza vezető utat leszámítva, azt is minél gyorsabban megtéve. Éppen elég teendő és szórakozni való akadt a ház körül. Sok barátja nem lévén, sokat kergetőzött a moslékon élő, de annál eleveőbb kutyákkal, macskákkal, fát mászott, hempergett a burjánzó cserjésbe, majd kiáltozott, hogy milyen illatos, hátha megérzi valaki (a mamájának elég rossz orra, füle, szeme volt már, de azért jókat nevetgélt a kislányon). Gyermek nélkül a természet olyan, mint egy csontsovány bárány gerincét lakmározó farkas szomorú nyüszítése valami laktatóbb, vagy legalábbis a Hold után. Rita a természethez tartozott.

Meg aztán segédkezett is a kis Rituka amiben, amennyit csak tudott. Trágyát lapátolt a tehénistállóból, kitakarította a disznó- és tyúkólat, meg az ő házukat is persze; mosogatni nagyon szeretett: pancsikoló kezei – halljatok csudát! – egyszerre működtek a hasznosság és a játék eszközeként. A tisztogatás sziszifuszi munkájának végeredménye (a tisztaság) minden egyes alkalommal végtelen nyugalommal töltötte el. Legfőképpen, ha az apró testét tudta megmártani a fémlavórban, vagy nagy néha a testhezállóbb lemezkádban.

Rita (gyermekkorú anyukám) a mosogatásnál vagy általában a tisztaságnál egyetlen dolgot még jobban imádott: a disznóvágást. Dehogyan undorodott, lubickolt benne (az örömeiben), bármikor jött a tél, s vele az a bizonyos ünnepély, mikor is a résztvevők bepálinkáztak, szépen átvágták egy jól táplált disznó torkát, és folyt a vér – a gasztronómiai bacchanália ezennel kezdetét vette. Rita a letöbbet a belsőségek kitisztásában segédkezett (amikor is disznót meg kell szabadítani a még benne lévő ürüléktől), majd a hurka és a kolbász megtöltésében. Fűszeres, füstölgő húсок, sikamló illatok, a szintiszta gyönyör – anyám semmiről se tud még –, a legkevésbé azt,

hogy nincs (mit tudni). Hogy nem is lehetne, ha úgy nem hozza a sors, de úgy hozta. Attól még máshogy van, ahogy itt nincs, mert itt valami nagyon nincs rendjén, semmi sincs. *Hogyan lehetett bárki valaha is boldog?* Főleg anyám hogyan. Tejlevest evett. A trágyadomb melletti pottyantósba kellett kimenni kakilnia minden este. Egyszer a legfehérebb, már régóta vemhes macska hatalmas hasa egyik napról a másikra eltűnt, és Rituka nem értette, hol vannak. Később tudta csak meg, hogy a Mamája még idő előtt elásta mind a hét újszülött törpemacskát, mert ennyi cicát nem bírna el gazdaságilag a háztartás, és ez irdatlanul keserűen érintette. Hempergőzni indult a cserjésbe.

14 (szavak vezet szövegvilágtalant)

Kaja, halál, anya, világ, emlék, jövő, munka, szombat, reggel, válság, reklám, ötlet, bármi, szótag, könyvek, utak, egek, lélek, isten, béke, öröm, haszon, törvény, szabály, bulik, faszok, pinák, hullák, tények, lóláb, fura, illó, mosoly, tavasz, virág, hervadt, télen, sóhaj, kurva, jajgat, véres, piros, színek, hangok, érint, pihét, esik, szalad, vizes, tető, cserép, virág, volt már, üres, uncsi, semmi, talán, múlik, remény, örök, szeretet, kettő, egy, nulla.

15 (kezdeti nehézségek)

A halálomat (születésemet) követő harmadik napig totálisan süket voltam, aztán szépen fokozatosan valahogy mégis megjött a hallásom (ami köztünk szólva, ezután sem érzékelt annyi hanghullámot, ahányat illó lett volna). Még csecsemő koromban egyszer átszólt a bal fülembe jobb fülem: neki is hallik? Hallik hát, hallgasson! Csöndben hallgattak hát, és hallgatóztak.

Habár nem emlékezhetem, valahogy így képzelem el.

17 (halálsápadt)

Egész előadás alatt Lolán járt az eszem, így jegyzetelés helyett csak firkálgattam, írtam, ami éppen eszembe jutott egy-egy fülembe jutott tanári szóval beletoldva, ami teljesen nélkülözte a kontextust, de annál viccesebbnek hatott. Vizsgaidőszakban, mikor elő kell venni a jegyzeteket, gyakran nevetek a régi énem zagyvaságain, majd meg is bánom, hogy egyáltalán a világra jöttem.

Abban a hitben, hogy bizonyára valami azért csak-csak elraktározódott legalább egy tudattalan szférába az óra anyagából, távoztam a *Pszichoanalitikus értelmezések* előadásról, és ~~fenekestül felgyűjtöttem~~ ebédelni indultam a Kínai gyorsbüfébe. Az odavezető séta statisztikája a következőképpen alakult (mindenki levonhatja belőle a maga következtetéseit):

10 hajléktalan

7 színesbőrű

2 leszbikus pár kézen fogva

78 WOLT/ Foodora futár(klón)

1 kentaur

1 tarkopasz neonáci horogkeresztes baseball sapkában

3 visszatükröződés (az enyém, üvegen)

3 halálsápadt, mindazonáltal jóképű fiatalember

A nagy adag négyízű csirkétől csak még rosszabbul lettem, de nyugtatott a tudat, hogy már csak pár óra és találkozhatok Lolával. Addig gondoltam, nézelődöm egy-két antikváriumban, esetleg beülök egy moziba. Kb. egy 64 m²-es plakát hirdette rajta egy bájos, de mész arcú kislánnyal:

LES MISERABLES PLAKÁT ELADÓ

HÍVJA A - - - SZÁMOT!

18 (*chatelés Lolával a villamoson / manuális írás 6*)

Kocsi, kocsi, kocsi, ipari méretű pöfögés, a pöfögésnek mérete. Arcod hol van? Hahó, az arcodra lenne szükségem, bárcsak máskor születtem volna, amikor látom az arcod, vagy a füleden át hallod ezt? Vagy inkább ne hívjam fel rá a figyelmed? Figyelsz-e egyáltalán, lehet-e figyelni, van-e figyelem? Hahó, van-e figyelem, irányodból irányomba, kacskaringósan – tudom ám, hogy itt az arcod, ha el is hallgatod, elhallgatod? Arc! Arc, arc, a bőrszín az milyen, azzal sem vagyok előrébb, sárgának képzelem, mert a kedvenc színem a sárga, és a kedvenc testrészem az arc. Egymagában egy mosolygós sárga arc – vagy több sárga arc többedmagában, nélkülem, egymás mellett sorjázva, nevetve keresnék, kire nevensenek.

21 *(az első pár év)*

Anyától tudom, hogy hatéves koromig egy éjszakát sem tudtam rendesen átaludni. Nagy öröme szinte minden éjjel ordítottam. Sokszor kellett mellettem aludnia, muszáj volt, hogy valaki vigyázza álmaim – bár a hálósobámat egy ajtó választotta el a szüleimétől (ami szinte mindig csak résnyire volt zárva), én mégis szükségét éreztem annak az anyámhoz való plusz pár méter közelségnek, máskülönben ordítottam.

Az első pár évben egy alacsony – a földtől épphogy elemelkedő – matracszerű, fekete ágy volt az enyém: ezen nem tudtam aludni. Félelmetes, ahogy ehhez az ágyhoz viszonyulok – amilyen félelmetes csak maga a sötétség és a csend lehet. Kicsit katyvaszzerű hangulatömleny fűz hozzá és a rátapadó rétegekhez, – és csak így tudom elmagyarázni – ahogy álom és múlt jelene az emlékből süllyedni látszik az egyre inkább fekete ágygal és velem együtt, beleszövődve valamibe, ami egyre rohamosabban zuhan; én meg csak szánakozva figyelem a kis Bálintot, mikor egyszer csak a semmiből magával ránt – és múlt, jelen, jövő sem volt, sem nincs, sem lesz már, csupán az időtérnek üres egyvelege meg a velőtrázó sikoly.

Túl mélyen egy fekete ágy: a föld felszínén. Ma már nincs mit tudni. Nincs mit jóvátenni. Aludni. Azt tudnék már.

22 *(de mégsem alszik / ősi ellenség)*

Van még ott, ahonnan ez jött! Öveket becsatolni nyájas olvasóm! Akad még elmesélni való trauma a tarsolyomban, nem is kevés. Most, hogy visszaemlékezvén sorra vettem kiskorom nem egyszerű rögeszmélésének főbb motívumait, nem is csodálkozom azon, hogy ma úgy látom magam, a múltam meg úgy az egészet, ahogy.

A fütyim például már kicsi korában ősi ellenségére lelt egy jéghideg kézben, amelynek tulajdonosa – egy magas, mélyhangú, komoly arcú orvos – csupán a munkáját végeztetette vele. Nem volt különösebb közöm hozzá, de a hideg érintésére... – arra csak emlékszem. Meg arra is, ahogy – nem is egyszer – egy még hidegebb pengével közelítette meg az én szegény, ártatlan kukimat, és bár hangosan bögttem (ordítottam), a műtét csak elérte célját, ha átmenetileg is, mert az én fitymaszűkületem – ki tudja miért – csoda apránként lett csak kikezelve.

Vád szól a hangomból, pedig hálásnak kellene lennem, hogy van mit elmesélnem. Vádló hálám jeléül fogadja hát szívébe, aki akarja, ezt az oximoronszerű érzelemosztatot; aki pedig nem akarja, azt itt és most biztosítom feltétlen és örök szeretetemről.

24 *(holokausztálmom)*

Nem sokkal a putyinos incidens után álmodtam június 26-án (ezidőben – érthetetlen mód – gyakorta előfordultak az álmaimban politikusok és tömeggyilkosok): Talán békésen kirándulunk valamerre a családdal, mikor egy irdatlan, iskolányi diáksereg elkezd fölöttünk ásní – feltehetően tömegsírt. Egy görbe, spirális téridőszerkezetben vagyunk (ahhoz a körbefutó gördeszkapályához lehetne hasonlítani) egy viszonylag sík, füves területen, és a fejünkre hullanak a rögök; egyre ingerültebb leszek. Aztán egyszerre valahonnan egyenruhás figurák válnak ki, és terelgetni kezdik a népet. Mikor felkeltem, arra gondoltam: holokausztálmom volt.

25 *(a holokauszt áldozatai iránti őszinte empátiának őszinte megindoklása)*

Talán már világos, miért érzek empátiát a holokauszt áldozatai iránt: egyrészt mert máig mélységes borzadályal tölt el az egész eset, másrészt mert gyakran elképzelem, hogy ha a negyvenes években születtem volna a bizonyos betegséggel, amiről fentebb beszéltem, attól tartok, velem sem tettek volna kivételt. Habár lehet alaptalan a félelmem, hiszen valószínűleg nem a fütyik vizsgálata alapján döntötték el az *illetékesek*, hogy milyen származású valaki. Mindenesetre szeretek ezen tünődni, és nem mentgetni akarom magam bármi alól, csupán az önfelszámolás maradéktalan végbemenetelét épphogy megelőzve (kikerülve, átlasszolva), magyarázkodásba bocsátkozni morális alapállásomat illetően. Hogy ez sikerült-e vagy sem, döntsék el az illetékesek.

26 *(utóhang a fenti morális fejtegetésekhez)*

Mikor vonat elé lökdös a képzeletem félek vagy megijedek?

28 *(Siófok)*

Nem szívesen születnék bárhova máshova, nekem itt mindig is éppen megfelelt. Kisnagyváros egy egészen nagy tóval és a szép déli parttal, amely szeret kirajzolódni, néha homályba veszni, esténként meg villogni, mint az ég felette. Minden megtalálható itt, ami máshol is: Fő tér, pláza, mozi, színház, kultkocsma, rendes kocsma, templom, vonat- és autóbusszállomás, park, szökőkút, általános iskola, gimnázium, főiskola, bulinegyed, üdülőhelyek, hotelek, McDonalds, KFC, Burger King, TESCO (Lidl, Aldi stb.), cigánysor, Rózsadomb (Fokihegy), benzinkút, temető meg ami kell még. Szánkázni is volt hol, ha úgy adta. Anya farokcsontja egyszer el is tört közben – én valószínűleg jól mulattam, de nem a jajgatásán, hanem annak ellenére. Úgy kb. tizennyolc éve meg egy életre beferdült a jobb kisujjának legfelsőbb ujjperce, mert fogócskáztunk, és rosszul esett. Máig egy kicsikét büntudatom van miatta.

27 (a paradicsomi állapot)

Kiskoromban a testem más furcsa elváltozásai (vagy eleve-olyan-levései) is érzékenyen érintettek, nem csak a hímtagomé (a hereműtétekről szót se ejtettem), például a jobb dobhártyámra nőtt erecske (*vena jugularis inerna*), ami éveken keresztül nyűgként lüktetett bennem (egyszer egy műtét során a sebész pl. véletlen belevágott, mert azt sem tudta, hogy ott van). Beszélhetnék még a csámpás lábaimról, a ferde csigolyámról, durva allergiámról stb. – egytől egyik semmiségek (egy leukémiához viszonyítva), ideértve a fütyi- és fülbajaimat is, de éppen semmiségük okán képezték mindezek – a testem megannyi fenomenjei – rögeszmélésem megingathatatlan talapzatát. Ezen a rögeszmélésen, majd később a Rögeszmén nem feltétlen egy negatív dolgot értek. Lényem legsajátja ez, és oda nem adnám senkinek semmiért. Maga az ördög sem érdeklődik.

„Nem érzékeli pontosan a hangok, szótagok egymásutániságát, ezért átrendezi a szavakat, például = pacsajibom, pajabicsom.

Kicsi szókincese lassan gyarapszik. Beszédében gyakoriak a szótalálási nehézségek, vagyis nehezen tudja előhívni a szavak tárházából a megfelelőt, nehezen aktivizálja. Sokszor nem ismeri a szavak valódi jelentését.

Balint

Gyakran halandzsázik

Az akadályozott beszédfejlődésnek tünetileg jól körülírható formái vannak. A kifejező beszéd mindegyiknél sérül. A **motoros típusú zavarnál** jobb a beszédmegértés, de gyakoriak a hangátvetések, például lakat = jakat. Sok dajkanyelvi kifejezés marad vissza, gyakori nála a gesztusokkal való kommunikáció, a szótalálási nehézség. Alaki vagy funkcionális hasonlóság alapján nevezi meg a tárgyakat, például: ribizli = szőlő, hattyú = kacska. Sűrűn fordulnak elő hang- és szótagcserék a szavakon belül, például: szappan = passzan, kocsi = csoki, csocsi. A nyelvtani szerkezetek pontatlan jelölése, mondatrészek felcserélése gyakori gond, például: Nem szeretem az epret = Epe sze nem.

A **szenzoros típusú** zavarnál elsősorban a beszédmegértés sérül. A kicsi nem érti az elhangzott szavakat, mondatokat, így a mimika, a gesztusok és a helyzet alapján próbál tájékozódni. Gyakori a halandzsázás, az érzelmi töltetű szavakkal történő kommunikálás, például hoppá, puff, juj-juj, nem-nem.”

Mindez egy édesanyám által megőrzött jó pár éves *Nők napja* cikkben található. Nagy hatással volt rám, amikor megmutatta: szóval ilyen volt akkoriban félsüketen létezni a nyelvben. *Kurrá!* A szátyár, artikullancs logopédus² ezre jött és kiszívta belőlem a *pajabicsomi* halandzsát, és egy viszonylag értelmesen kommunikáló legényt faragott belőlem. Ami egyedül hátramaradt ebből a paradicsomi állapotból, az a néhány cikk fölé jegyzett szavacska anyám tollából és az én számból:

Kit adjam?

Akkort?

Mikort?

Máskié!

Nakrág

Naplevente

Bobóc

Kurrá!

Ezre (erre)

Folytattam a szekért...

Lökjél nagyobbban.

² Logopédia – gr. (a gonosz) *logosz* (beszéd) + *paideia* (nevelés) összefogása a józan ész nevében
bleee forrás: *Magyar encyclopaedia*

- Ennél már nem tudlak jobban, hát mi lesz, ha kiesel?
- Lökjél nagyobbban!
- Most mondtam, hogy nem tudlak. Nem hallod?
- De-de! Puff. *Kurrá!*

30 (*Rebeka*)

A siófoki Napraforgó óvodában a sárga csoportba osztottak be, ami azóta is a kedvenc színem. Ovis jelem a Hold lett. Rebekának a cseresznye volt, szerette is a cseresznyét. A cseresznyéről, Rebeka és a szín folytán, a katicára asszociálok: egyszer lekaticáztam a kocsmában, mikor barátok között mindenkinek el kellett mondania, szerinte milyen állat illene leginkább a tőle balra ülőre. A második körben ő engem ledelfinezett – okos állat: legyezte a hiúságom. Mikor először szexeltünk alig tudtam felállítani, majd betalálni. Miatta kezdtem el olvasni; szerepel az első versemben. Az egyik legszebb arcú lány, akit valaha láttam. Az automatikus írásaimat is akkor kezdtem el, mikor együtt voltam vele, de azokat inkább nem mutattam meg neki. Ilyesmiket írtam először, hogy

[...]

szem szem szem mell segg szem szex

fasz

megsimogatnám az arcát

tök jó érzés volt leírni hogy megsimogatnám az arcát

megsimogatnám az arcát

hmmmm

csak el ne élvezzek

ja

meddig írjak még

kisült már valami ebből nem is tudom

szép az élet

szép a halál

törlés most nem volt de lehetne

minek írtam hogy nem volt ha nem volt

túl sok reflexió

talán túl automatikus

bele kéne szólni hogyan működik az agyam és akkor lehetne mondjuk ez egy manuális írás
na várjunk csak

amúgy meg nem tudom irányítani

rebeka rebeka rebeka rebeka rebeka

felszabadult a tudattalanom

szívritmuszavar

agyritmuszavar

zavarritmusszív

cigit szívok

rebekával persze

semmit sem jelentett kb egyszer sem hogy leírtam hogy rebeka

de rebeka

rebeka

megsimogatnám az arcát

megsimogatnám az arcát

(Azóta talán fejlődtem a dologban, de ezt döntsék el az illetékesek.)

Rebeka nincs már, de legalább volt, ~~hol nem~~. Ha ő nem is tett olyan sokat hozzá a bennem élő
képhez, amelyet róla alkottam meg az évek alatt, azért kellett, hogy legyen. Nem nekem –
magának, mint mindenkinek. Lennie kellett, első látásra, hallásra, tapintásra, mindenre – nem,
nem a szerelemnek, még egyszer mondom, hanem valaminek, ami kívül esett a
megfigyeléseimen.

31 (*angyalfütyi / automatikus írás 4 / manuális írás 8*)

kellemetlen anti-tények

a kis senkinek

se füle

se farka

referencialitás

önirónia

mámorszerű tapasztalat hiánya

Isten nem ver fasszal

tővig szopom
hiába szádra ne
kagylópüré
ócska légycsapó
kis senki maradt
kenyér
csücsök
álom
kerevet
szerelem

egy ízben él és hal

él-hal értem felváltva egy asztalé amitől zsibbad a karod ha beleütöd és egy tányéron amit ha megeszél egy szálkája fennakad a torkodon –

kérgesült féreglyuk
szemhéjatlán bámulat
égig érő előbőrburjánzás
véreretlen fitymahalom

Isten permanens színe előtt googol-milliárd elhalt sejtemmel mutatok áldozatot!

sorjázom míg még lehet petyhüdtlen görnyedezve őseimmel nincs mit itt már nyiszálni
csak hüledezni egy angyalfütyi létén ami csupasz semmi szabad

5 (*Siófok, 2024.12.27.*)

Minap felfedeztem a világban az igazságtalanságot, és képzelhetitek elképedésem sehogy sem elég túlzó voltát. Azt szeretném kérdezni, hogy mindvégig csak ez az elképedés marad egyedül, ami, ha nem is jóvá tesz valamit, de legalább keretezetlenül elhelyez még egy megvidámodást (mondjuk egy kislány kacaja hallattán, vagy a fehér galambok láttán) az elkámpicsorodás után, a sorjázó fapofák és fintorok mellé? Mert ha igen, akkor lehet, inkább felakasztom magam. Nem ám – akkor csak valaki még egyszer, feltehetően utoljára, újból felfedezné az igazságtalanságot, és ezt mégse akarhatom.

Három hónapja antidepresszánt szedek a hajléktalanok és egyebek létezése miatt, azóta kifejezetten jól vagyok. Nehogy azt higgyétek, hogy együttérzek velük, nem érzek semmit, ez bánt nagyon. Önellentmondást követ önmarcangolás, ezt egy kisebb önellentmondás keveri, és így tovább, amíg az önmarcang olyan parányi nem lesz, hogy meg se érzem, de annyira nem érzem, leírhatatlanul, igazságtalanul nagyon. *Mivel érdemeltem ezt ki?* Adjak nekik kenyeret? Akasszam fel magam? Adjak nekik kenyeret?

Minap felfedeztem magamban a szociális túlérzékenységet, és el se képedtem, csupán tudomásul vettem, hogy mindezt tudomásul tudom venni. Meg is éheztem a nagy töprengésekben. Megyek zabálni anyám tegnapról visszamaradt főztjéből.

4 (ploccs)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény kislány, aki majdnem molesztálás áldozata lett (anyám). A kilenc éves Rituka az egyik kedvenc időtöltését végezte a cserjésben (hempergett), mikor odajött hozzá a nagyszakállú, bűzös pofájú lelkipásztor, és egy szívességet kért a lánytól, ámde – halljatok csudát – Isten még pont idejében lesújtott, és a prédikátort békává változtatta. Rituka az eset után szívesen játszadozott a kétségbeesett békával, egyszer azonban véletlen rálépett. Búsult is sokat miatta.

12 (kámfor zóna / manuális írás II)

Sarlatán költözött.

Holnap elhervad.

Kétrét görnyed a szántóföld, kitépdesem, amit tudok.

Mi az az arcodon?

Sajnálom, ha félreértettél, de nincs visszaút, holnap 20:00 órakor kipukkad a léggömb.

Anyá, ne szeress, ne hallgass a szívedre, verd szét a fejem egy fejszével.

Anyá, jártam a földeken, oda-vissza, és láttam, ahogy integetsz.

Kiejtettem a kezem a karomból, tollak nőttek a helyére, és megrajzolták, ahogy elszárnyalok.

Elfelejtettem minden mondókát.

Hagytam, hogy megegyék.

Elhervad, amit túlon túl így mondasz, pedig ennyi.

Róka nőtt a potyogó tojások helyén, átjárt a kámpicsorodás eszén – fejszével verte szét a gazda a csírákorongokat, hogy elejét vegye a felvetődő kérdéseknek.

Lekanyarodunk a dolgokról, hogy beszélhessünk.

Hápagó libák az úton, konstátálom, semmi nem lep meg.

Egy szalmabáb madarakat ijesztget.

Csodájára járnak a kanos férfiak, az üde kis kurvának, de megbánják.

Hasznot húzott belőlem az igazmondás, büszke voltam őszinteségemre, kárörvendtem a hazugságon, végül jól megérdemelten felakasztottak.

Sarkon fordul.

Néz az ütődött.

Panaszt nyújtanak be a kannibáletetők ellen.

A tengerfenék léket kap.

Egy szellem haloványul beszél hozzám, de értelemszerűen nem értem, csak bólogatok, míg eltűnik.

Az örökkévalóságig reszelek egy átlátszó bárányfelhőt, amíg a Nap le nem leplez – büntiből ötvenszer kell bizonyítanom a relativitáselméletet az ég egy sarkában.

Bomba esett a szerencsés ember kisujjára.

Hamisan cseng szemközt az ember belső hangja – szétreped a dobhártyám.

Megfogom a kezét, hogy elengedhessem, de juszt is úgy marad.

Régóta keresem a szótárban a megfelelő kombinációt, de egy számárfül folyton eltereli a figyelmem.

Kívül esik a kámfor zónáján.

Nem mindennapi zsiráfakasztás lesz a búcsú végén.

Magára hagyott, hervadt arcú leányka – olyan önfeledt, most meg se erőszakolom gondolatban.

Ki kámpicsorog?

Nem vállalok felelősséget az agyamért, spermából lettem kultúrlény, mégis ellehetetlenítem magam.

29 (*Erzsi arca*)

Ritáért tizennégy éves korában jött el Erzsi és második férje, Pista, hogy elvigyék Sorsfároról Siófokra. Habár esze ágában sem volt megválni az imádott Mamájától, muszáj volt mennie. Értelemszerűen gyűlölte anyját és mostohaapját. Évek múltán egyik este Erzsi annyira összeveszett a lányával azon, hogy Rita Siófokra akarja hozatni a beteg Mamát, – akihez semmi

köze nem volt, és ezután sem akarta, hogy köze legyen – hogy kínjában letépte az arcát. Akaratlan és megmagyarázhatatlan cselekedet volt, meg is ijedt, gyorsan a fürdőszobába rohant, és a tükörbe nézett. Nem látott benne semmit. A kábult, pszichotikus állapotban a tükörhöz kezdett beszélni, hogy mondja meg neki, mégis, hogyan néz ki? Ugyanúgy, mint régen? Vagy azóta öregebb lett, ráncosabb? Látszik még a szeplőtelen halál az ő arcán? A tükör kajánul hallgatott, mint a sír. Erre Erzsí visszament a lányához, és jól pofon vágta. Rita felnézett az anyjára, akit tíz év múlva a mellrák visz el, és mélyen az arcába nézett. Ő sem látott semmit. Otthagyta, elindult újdonsült barátjához, Gyurihoz, és mikor odaért, egy nagy puszit nyomott a szájára. Gyuri (apám) csak megsimogatta az arcát.